



Ernest
Ružič

I. Skozi priprta vrata
vstopa škržat
s svojo večno pesmijo
zapisano že
na zvrtničeni morski peni.

Val razbija
prevrnjeno ladjo
iz katere lezejo mokri potniki
in iščejo tla v vodi.

Sonce sije skozi
prelomljeno šipo
in ustvarja vulkan
na drobnem valu
med kamnitima otokoma.

Proti vrhu vodita dve poti
po prvi gresta človek in osel
po drugi so vozili kamioni
zdaj se pomika kolona turistov.

Z otoka bodo kmalu pregnali
večno pesem škržatov.

II. Potopimo se vrzimo se v vodo.
 Pustimo se potopimo se.
 Želimo živeti pod vodo.
 V neznanem pisanem svetu pod nami.

Potopimo se vrzimo se v vodo.
 Odprimo oči prižgimo
 nabite reflektorje. Prestrašimo
 naše prijatelje in iščimo.

Potopimo se vrzimo se v vodo.
 Ozrimo se proti podvodni globeli.
 Izbrskajmo znanje o ribah in vinu.
 Napnimo naša sprožila.

Potopimo se vrzimo se v vodo.
 Pogledimo in sprožimo — — —
 V svet neme tišine.
 In neme krvi pod svobodnim soncem.

III. Vražje dobra je ta voda.
 Ima lepo temno plavo barvo.
 Ta gladka površina se blešči.
 Kakor horizont vseh cest.

Vražje dobra je ta voda.
 Z veliko lahkoto ima v naročju.
 Neprešteto otokov in otočkov.
 Nebogljen otroci otoki so vsepovsod.

Vražje dobra je ta voda.
 Po njej plovejo ladje.
 Po njej plavajo plavalci in neplavalci.
 V njo vodijo čiste in umazane poti.

Vražje dobra je ta voda.

IV. Iz vseh rek je nastalo jezero.
 Iz vseh želja se je zbralo morje.
 Vala si nista podobna.

Dveh galebov se spominjamo.
 Slana voda nam de zelo prijetno.
 Popiti je ne želimo.
 Vse kar se pretaka iz severa na jug.
 Iz vzhoda na zahod.
 So velika morja.
 Kar iščemo na suhem postaja odveč.
 Podajmo se v globine kjer je naš svet.
 Hvala svetu rekam jezerom in morju.

V. V stari pravljici prebiram
 da je nekoč pred davnimi leti
 in tako dalje bila neka
 lepa votlina v katero
 ni smel vstopiti človek
 po ozki skalnati stezi kaj šele
 priplavati po morski poti.

V stari pravljici prebiram
 da je nekoč pred davnimi leti
 in tako dalje bil nekje človek
 ki je ljubil človeka
 zato bi mu rad razkazal lepo votlino.

V stari pravljici prebiram
 da je nekoč pred davnimi leti
 in tako dalje človek ljubil človeka
 in mu razkazal lepo votlino.

V stari pravljici — — —
 — — — je vse dobro
 in tako dalje — — —

VI. Zgrbljen osel
 prešteva

svoje kosti
 in podi
 odvratne muhe
 z umazane dlake.

Vražja usoda
 pomisli
 me je vrgla

med te skale
 kjer delam družbo
 kozam
 kačam
 in
 turistom
 ki me izzivajo s svojim
 ia ia ia



Željko
 Kozinc

**Sv. Primož
 nad
 Kamnikom**

- I. Prihodnost, ki si s poslikanih zidov
 lovila romarske duše,
 vrnilo se je tvoje telo:
 vsakršno zlo sem bil
 in ni me strah.

Nedonošena umiraš v meni,
 na gosposki poti Marijinega naročja
 prek uboštva in strahu,
 prek ostankov potnih kmečkih svetcev.
 Pri grobu
 tvojim očem izgine vsaka sled
 za nami.